



The Emotional Resonance of the Foster Mother (Sevili) in Classical Tamil Literature

Dr. R. Jagan

Assistant Professor Department of Languages – Tamil Division,
Karpagam Academy of Higher Education, Coimbatore - 641021.

Email: jagaravi88@gmail.com ORCID: <https://orcid.org/0009-0008-0288-167X>

Abstract:

The foster mother (Ceviliththai) occupies a unique and significant position within classical Tamil Sangam Akam literature. Transcending the status of a mere servant, she is depicted as an integrated and essential member of the family, responsible for nurturing the heroine (Thalaivi) from birth with profound love and unwavering duty. As established by Tolkappiyam, her role is often doubly significant as the mother of the heroine's companion (Thozhi), thereby establishing deep, interconnected kinship bonds between the Thalaivi, the Thozhi, and the biological mother (Nattray). This article centers on the emotional landscape of the Ceviliththai during a moment of profound crisis: her discovery of the heroine's elopement (Udanpokku). Drawing extensively upon rules outlined in Tolkappiyam and poetic evidence from various Sangam anthologies, this study investigates the intense psychological distress and emotional turbulence experienced by the Ceviliththai. The primary objective is to meticulously examine the specific contexts and diverse forms—be they expressions of grief, deep maternal devotion, or profound anxiety over the heroine's future—in which she articulates her inner turmoil. The analysis illuminates the psychological dimensions, the particular settings that prompt her utterances (Ceviliththai Kuttu), and the crucial social reflections inherent in the Ceviliththai's duty-bound and emotionally powerful voice, firmly establishing her role as the emotional and moral compass of the domestic space in Akam poetry.

Keywords : *Sevili's Laughter (செவிலி நகை), Sevili's Sorrow/Weeping (செவிலி அழுதை), Sevili's Fear (செவிலி அச்சம்), Sevili's Joy (செவிலி உவகை), Sevili's Discourse/Expressions (செவிலிக் கூற்று)*

References:

1. Ravichandran, T. K. *Freud, Jung, Lacan: An Introduction and Guide*. p. 81. (Note: Publisher and year are not provided in the original source.)
2. Coleman, James C. *Psychology and Effective Behavior*. p. 175. (Note: Publisher and year are not provided in the original source.)
3. Ravichandran, T. K. *Tolkappiyam and Freudianism*. p. 123. (Note: Publisher and year are not provided in the original source.)
4. Pillai, Auvai Duraisamy. *Ainkurunuru: Text and Commentary*. Saradha Publishers, 2006.
5. Nattar, N. M. Vengadasamy. *Akananuru: Text and Commentary*. Gowra Publishers, 2019.

Author Contribution Statement: NIL.

Author Acknowledgement: NIL.

Author Declaration: I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work.

License



This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

செவிலித்தாயின் மெய்ப்பாட்டுணர்வுகள்

முனைவர் ர.ஜெகன்

உதவிப்பேராசிரியர், மொழிகள் துறை – தமிழ்ப்பிரிவு,

கற்பகம் உயர்கல்வி நிறுவனம், கோயம்புத்தூர் -21.

ஆய்வுச் சுருக்கம்:

சங்க அக இலக்கியங்களில் தலைவியின் வளர்ப்புத் தாயாக, பிறப்பு முதல் அன்புடன் போற்றி வளர்ப்பவளாக, குடும்பத்தின் மேலான நிலையிலிருந்து கடமையுணர்வோடும், பாசத்தோடும் செயல்படும் செவிலித்தாயின் பாத்திரம் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. பொருளிற்காகப் பணி செய்யும் பணிப் பெண் என்பதைத் தாண்டி, குடும்பத்தின் ஓர் அங்கமாகவே அவர் போற்றப்படுகிறார். தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுவதுபோல், தலைவியின் தோழியின் தாயாகவும் செவிலி இருப்பதால், தலைவி-தோழி, நற்றாய்-செவிலி ஆகியோரிடையே ஆழமான, பிணைப்புடைய உறவு வெளிப்படுகிறது. இத்தகைய நெருக்கமான சமூகப் பின்னணியில், தலைவியின் மீது செவிலித்தாய் கொண்டிருக்கும் அன்பு, கடமை உணர்வு, மற்றும் உறவின் முக்கியத்துவம் மையப்படுத்தப்படுகிறது.

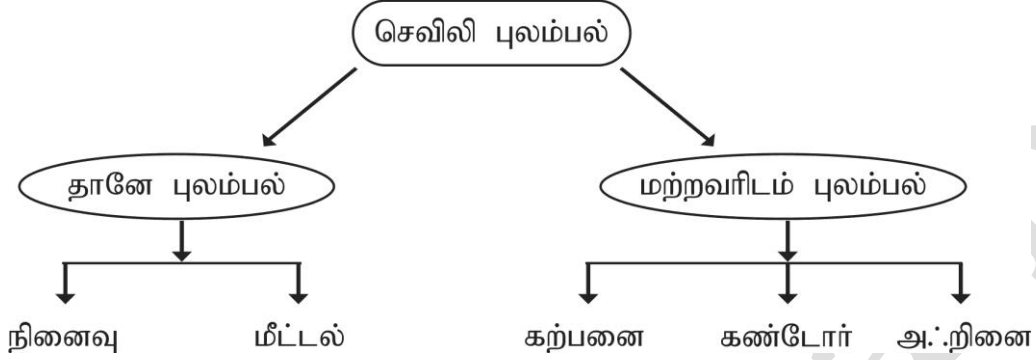
இக்கட்டுரை, தலைவியின் உடன்போக்கினை அறிந்த செவிலித்தாயின் மன உளைச்சலையும், உணர்ச்சிப் பெருக்கையும் ஆராய்கிறது. தலைவியின் பிரிவினால் துயருறும் செவிலித்தாய், தன் வருத்தத்தையும், தலைவியின் மீதான பாசத்தையும், எதிர்காலம் குறித்த கவலைகளையும் எந்தெந்தச் சூழல்களில், எவ்வாறெல்லாம் வெளிப்படுத்துகிறாள் என்பதைத் தொல்காப்பியம் மற்றும் சங்க இலக்கியங்களின் துணையுடன் விரிவாக ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம். செவிலியின் கூற்று நிகழும் இடங்கள், அதன் உளவியல் பரிமாணங்கள், மற்றும் சமூகப் பிரதிபலிப்புகள் ஆகியவை இக்கட்டுரையில் விளக்கப்படும்.

திறவுச்சொற்கள்: செவிலி, தலைவி, உடன்போக்கு, நற்றாய், தோழி, தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், கூற்று, உறவுமுறை, செவிலி நகை - செவிலி அழுகை - செவிலி அச்சம் - செவிலி உவகை. செவிலிக் கூற்று நிகழும் விதம்

முன்னுரை

செவிலி, தலைவியின் வளர்ப்புத் தாயாவாள். தலைவியின் பிறப்பு முதல் அவளைச் சிறப்பாகப் போற்றி வளர்ப்பவளும் இவளே. தலைவியின் தோழியை ஈன்ற தாய் செவிலி என்பதைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். தலைவியும், தோழியும் எவ்வளவு நெருக்க முடையவர்களாக விளங்குகிறார்களோ, அதே நட்பும் நெருக்க முடையவர்களாக நற்றாயும், செவிலியும் திகழ்கின்றனர். செவிலி, தலைவியின் குடும்பத்துடன் நெருக்கமான தொடர்பு உடையவள். இவள் பொருளிற்காகப் பணி செய்யும் பணிப் பெண் போல் இல்லாது குடும்பத்தின் மேலான நிலையிலிருந்து தலைவியை வளர்ப்பதில் அன்பும், கடமையும் கொண்டவள். இத்தகைய சூழலில் தலைவியின் உடன்போக்கினை அறிந்த செவிலிக்கு கூற்று நிகழும் இடங்கள் குறித்து; காண்போம்.

தலைவியின் குடும்பத்தில் சமதகுதியுடையவளாகச் செவிலி கருதப்படுவதால், தலைவி தலைவனுடன் உடன்போக்கு சென்ற காலத்தில் செவிலியின் வளர்ச்சிப் பாசம் மிகுதியாகப் புலப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. நற்றாய் மனையில் இருந்தவாறு உடன் போனத் தலைவியை எண்ணி வருந்து வாள். ஆனால் செவிலி அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து செல்லும் தன்மையுடையவளாக இருப்பதால் செவிலியின் புலம்பல்கள் பல்வேறு விதங்களில் வெளிப்படுகிறது. அவை,



என்று பாகுபாடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

செவிலி நகை

தலைவனின் இல்லம் சென்ற செவிலி தலைமகனும், தலைமகளும் புதல்வனின் பாடல் கேட்டிருந்தமையைக் கண்டு,

“மாலை முன்றில் குறுங்காற் கட்டில்

மனையோள் துணைவி ஆக, புதல்வன்

மார்பின் ஊரும் மகிழ்நகை இன்பப்

பொழுதிற்கு ஒத்தன்று மன்னே

மென் பிணித்து அம்ம-பாணனது யாழே”

(ஐங்.410)

என்ற பாடல் வரிகளில் மாலைப் பொழுதில், வீட்டின் முற்றத்தின்கண் உயரம் குறைந்த கால்களை உடைய கட்டிலில், தலைமகன் தன் மனைவி துணையாகத் தன்னுடன் இருக்க, புதல்வன் தன் மார்பின் மேல் ஏறி ஊர்தலால் தோன்றும் மகிழ்ச்சியும், நகையும் கூடிய இன்பம் மிக்க காலத்திற்குப் பாணனது யாழிசை ஒத்திருக்கின்றது என்று மகிழ்ந்து தன்னுள்ளே சொல்லியிருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

செவிலி அழுகை

முதுமை வாய்ந்த பெண்ணின் கால்களில் உள்ள குரம்பை போலவும், இளைய மயிலின் கால்களைப் போன்ற தலைவியின் கால்கள் சுரத்தினைக் கடந்து வந்ததினால் தளர்ந்து காணப்படும். மேலும், தலைவனின் தோளில் உறங்கச் சொன்னாலும் தலைவி உறங்காததால், வேட்டையாடும் கள்வர்கள் வாரினைக் கொண்டு ஏறுகளை அடித்து ஓட்டுவது பறையில் ஒலிமுழங்குவது போல சத்தம் ஏற்படும் அந்த சத்தத்தினைக் கேட்டு தலைவி பயந்து அழுவாள் என்று செவிலி வருந்தியதை,

“முதுவாய்ப் பெண்டின் செது காற் குரம்பை,

மட மயில் அன்ன என் நடை மெலி பேதை

தோள் துணையாகத் துயிற்றத் துஞ்சாள்,

வேட்டக் கள்வர் விசியுறு கடுங்கண்

சேக் கோள் அறையும் தண்ணுமை

கேட்குநள்கொல்? எனக் கழலும் என் நெஞ்சே” (அகநா.63.14-19)

என்ற பாடல் வரிகளில் காணலாம். இவ்வாறே தலைவி தலைவனுடன் உடன்போக்கு சென்றதை அறிந்த செவிலி, தலைவியின் மென்மையும், அவள் செல்லத் துணிந்த பாலை வழியின் கொடுமையையும் நினைத்து வருந்தியதை,

“வெம்பும்மன், அளியள் தானே-இனியே,

வன்க ணாளன் மார்புஉற வளைஇ,

இன்சொற் பிணிப்ப நம்பி, நம்கண்,

.....

.....

நல் அடிக்கு அமைந்த அல்ல; மெல்லியல்

வல்லுநள் கொல்லோ தானே-எல்லி”

(அகம்.ப.153.4-13)

என்ற பாடல் வரிகளில் தலைவி உடன்போக்கு சென்ற நிலமே வேனிற் காலத்தில் சுடுகின்ற கதிரவனின் வெம்மை காய்ந்து காணப்படும். நிலத்தில் பெரும் காற்றானது வீசிக் கொண்டிருக்கும் அது அங்கு வளர்ந்துள்ள மூங்கில் மீதுபட்டு அதிலிருந்து நெருப்புப் பொறிகளால் பசுமைத் தன்மை இழந்து காணப்படும் வழியில் செல்லும் தலைவியின் பாதமானது அதனைத் தாங்காது. தலைவனின் இன் சொல்லால் கவர்ந்த தலைவி தாம் அடையும் துன்பத்தினைப்பற்றி அறியாமல் அவ்வழியில் சென்றிருக்கின்றாள் என்று கூறியுள்ளதால் செவிலியின் ஆற்றாமை வெளிப்படுவது புலனாகிறது.

இளிவரல் (பிணி)

தன் மகள் உடன்போக்கு மேற்கொண்டதை அறிந்த செவிலித்தாய், தன் தலைவியைத் தான் எப்பொழுதும் தழுவுவது வழக்கம் இன்று நான் தலைவியை ஒருமுறை தழுவிவிட்டு மீண்டும் ஒருமுறை தழுவச் சென்ற போது அதற்கு தலைவி உடன்படாது. தன் வெப்பத்தின் காரணமாக தான் உடல் வியர்த்து உள்ளதாகக் கூறி தழுவ மறுகின்றாள். அது அப்போது எனக்கு உணரவில்லை. ஆனால் தலைவியைத் தலைவன் கட்டி அணைத்ததால் தான் தலைவி இவ்வாறு நடந்து கொண்டாள் எனச் செவிலி வருந்தியதை,

“பெயர்த்தனென் முயங்க, ‘யான் வியர்த்தனென்’-என்றனள்

இனி அறிந்தேன், அது துனி ஆகுதலே-

ஆம்பல் மலரினும் தான் தண்ணியளே”

(குறுந்.84)

என்ற பாடல் வரிகளில் காணலாம். இதே போன்று மற்றொரு பாடலில் தலைவி உடன்போக்கில் சென்றவழி அவனைத் தேடிக் கொண்டு சுரத்தினை அடைந்த செவிலி, தலைவியைக் காணாது,

“நிழல் அன்று அவிந்த நீர்இல் ஆர்இடைக்

கழலோன் காப்பக் கடுகுபு போகி,

கோல் அமைக் குறுந்தொடித் தளிர் அன்னோனே?”

(குறுந்.356)

என்று பாடல் வரிகளில் கூறியதைப் போல நிழல் தருவதற்கு கூட பொருள் இல்லாத, குடிப்பதற்கு நல்ல நீர் இல்லாத, கடத்தற்கு அரிய நிலத்தில் தன்னுடைய காதலனுடன் அச்சம் இல்லாமல் கடந்து சென்றுள்ளாள். எம் தலைவி செம்பொன்னால் புனைந்து செய்யப்பட்ட கலனில் அழகிய பொரிகள் கலந்த பாலினைக் குடித்தவள். இன்று, தம் உடம்பு சுருங்கியதைப் பிறர் அறியாதவாறு குறுந்தொடி அணிந்து மறைத்த தலைவியின் செயலை எண்ணி வருந்துகின்றாள். மேலும் இவ்வாறே தலைவனையும், தலைவியையும் காண வேண்டும் என்ற ஆசையால் செவிலி வருந்துவதை,

“பாலும் உண்ணான், பந்துடன் மேவாள்,

விளையாடு ஆயமொடு அயர்லோன் இனியே,

மழை முழங்கு கடுங்குரல் ஓர்க்கும்

கழை திரங்கு ஆர்இடை, அவனொடு செலவே?”

(குறுந்.396)

என்ற பாடல் வரிகளில், களிறு தன்னுடைய பிடியின் நீர்த் தேவைக்காக ஓமை மரத்தினைத் தன் கொம்புகளால் குத்தியும் நீர் வராததினால் வாளை நோக்கி முழங்கும். பாலை நிலத்தின் வெண்மையினால் ஓமை மரங்களும், மூங்கிலும் காய்ந்து காணப்படுகின்றன. மேலும் பாறைகளில் வெம்மை அதிக அளவில் காணப்படுவதால் மழை வரும் என யானைகள் எதிர்நோக்கி காத்திருப்பது போல செவிலியும் வருத்தமுடன் காணப்படுகின்றாள். இவ்வெண்ணங்கள் “வாழ்வுணர்ச்சி தொடர்பான இன்பம் சார்ந்த எண்ணங்கள் தமக்குரிய இன்பநிலையை அடைய முடியாத போது, துன்பநிலைக்கு ஆளாகின்றன”¹ என்று தி.கு.இரவிச்சந்திரன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தாய் தழுவுதலை விரும்பும் தலைவி மாற்றான் ஒருவன் தன்னைத் தழுவிச் சென்றான் என்பதைத் தாய் அறிந்தால் அஃது இளியை உண்டு பண்ணும் என்பதால் தனக்கு பிணி வந்துள்ளதாக விலகிச் சென்றது பற்றியும், தனது மகள் உடம்புசுருங்கியமை குறித்து அறிந்தும் விசாரிக்காமல் விட்டுவிட்டதை எண்ணி வருந்துவதைக் கொண்டு செவிலி தலைவியின் குற்றத்தை மறந்து அவளது வருகைக்காகக் காத்திருக்கும் மனப்பாங்கோடு இருந்துள்ளமை இளிவரலில் பிணி என்னும் மெய்ப்பாடாகக் கண்டறியப்பட்டது.

இளிவரல் (வருத்தம்)

செல்வச் செழிப்புடன் மாளிகையில் வளர்ந்த தலைவி, தன்னைப் பேணி வளர்த்த தாயையும், தன்னுடன் சிறுவயது முதல் விளையாடிய தோழியையும் மறந்து அயலவன் ஒருவனின் சொல்லைக் கேட்டுக் கொண்டு சுரத்தில் உடன்போக்கினை மேற்கொண்டாள். இதனை அறிந்த செவிலி தன் மகளின் கால்கள் மிகவும் மென்மைத் தன்மை உடையவை. அந்த கால்கள் இக்கொடுமையான சுரத்தின் வழியே செல்வதற்கு ஏற்றது அல்ல என்று வருந்திக் கூறியதை,

“வளம் கெழுதிரு நகர்ப் பந்து சிறிது ஏறியினும்,

இளந் துணை ஆயமொடு கழங்கு உடன் ஆடினும்,

உயங்கின்று, அன்னை! என் மெய்’ என்று அசைஇ” (அகநா.17.1-3)

என்ற பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம். மேலும், அகநா.207.8-17 என்ற பாடல் வரிகளில் தேன் கலந்த இனிமையான பாலினைக் கையில் ஏந்திக் கொண்டு தலைவியின் கூந்தலைக் கேதிக் கொண்டு அன்பாக பேசினாலும் அப்பாலினைக் குடிக்க மறுப்பவள். அத்தன்மை கொண்ட தலைவி யானைகள் நீர் வேண்டி தன் துதிகையால் தோண்டிய குழியில் தலைவன் தோண்டுதலினால் குறைகிடமாக வந்த உவர் நீரை, தன் தாகம் தீர்ப்பதற்காக தலைவி அந்நீரை எவ்வாறு குடிப்பாளோ என்பதை எண்ணி வருந்தியிருப்பதனை “சூழல் சார்ந்த புறமுகம் அல்லது தன்னியல்பான அகமும் ஆகிய இருநிலைத் தோற்றுவாய்களிலிருந்து உள்ள முறிவுகள் எழுகின்றன”² என்ற கருத்து நிலவுவதைத் தெரிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

செவிலி அச்சம் (பயம்)

தலைவன் தலைவியைச் செறிந்த இருளிலே கூட்டிச் சென்றான் இதனை அறிந்த நற்றாய்,

“இல் எழு வயலை ஈற்று ஆதின்றென,

பந்து நிலத்து ஏறிந்து, பாவை நீக்கி,

முருந்து ஏர் வெண் பல் மகிழ் நகை திறந்தே” (நற்.179)

என்ற பாடல் வரிகளில் வயலைக் கொடியை ஈற்று ஆ மேய்ந்ததற்குத் தலைவி வயிற்றில் அடித்துக் கலங்கியது போன்று, அவளைத் தலைவன் உடன் கொண்டு போனமைக்கு ஆற்றாது நான் கலங்கிப் போனேன். மேலும் தீம்பாலை உண்ணச் சலித்தவள். காட்டிடைச் சுரநெறியிற் போக எங்ஙனம் இசைந்தனள் என நற்றாய் வருந்திக் கூறினாள்.

தேனோடு பாலினைக் கலந்து பருகக்கொடுத்தாலும் அதனை உண்ணாமல் எழுபவள் தலைவி. இத்தகைய தன்மை உடைய தலைவி காளையனின் பொய்ம்மொழியினைக் கேட்டு உடன்போக்கு சென்றுவிட்டாள். செல்ல இயலாத இக்காட்டின் வழியில் செல்ல எவ்வாறு இசைந்தாள் எனச் செவிலி அஞ்சியதை,

“இல்எழு வயலை ஈற்று ஆ தின்றென,

பந்து நிலத்து ஏறிந்து, பாவை நீக்கி,

அருஞ்சுரம் இறந்தனள் என்பதன்

முருந்து ஏர் வெண் பல் முகிழ் நகை திறந்தே” (நற்.179)

என்ற பாடல் வரிகளில் மூலம் அறியலாம். மேலும் தலைவியைத் தலைவன் இரவு பாலை நிலத்தின் வழியில் அழைத்து செல்கின்றான். பாலை வழியின் அச்சத்தினை அறியாத தலைவியை நினைத்து,

“புன்தலை மன்றத்து அம்குடிச் சீறார்,

துணையொடு துச்சில் இருக்கும் காளையொடு

எல்லி முன்னுறச் செல்லும் கொல்லோ?

எவ்வினை செயுங்கொல்? நோகோ யானே!” (அகநா.321.10-14)

என்று பாலை நிலம் என்பது பொலிவற்ற சொல்வதற்கு தகுதி அற்ற நிலப்பகுதியாகும். அப்பகுதியில் தன் தலைவனுடன் தங்கிவிட்டாளோ அல்லது தலைவனின் பின்னால் தன்னை மறைத்துக் கொண்டு செல்கின்றாளோ, இந்த இரண்டு காரியத்தில் எதை மேற்கொண்டாளோ என்ற அச்சம் என்னைச்

சூழ்ந்துள்ளது என்று செவிலி கூறினாள் என்பதை மேற்கண்ட பாடல் வரிகளால் அறியலாம். இதற்கு தி.கு.இரவிச்சந்திரன் அவர்கள் “பழக்கப்படாத, பரிச்சயமற்ற ஒன்றின் மீதான அச்சம், அடுத்து என்ன ஆகுமோ என்ற பதற்றத்தை ஏற்படுத்துகின்றது”³ என்று அச்சத்திற்கு விளக்கமளித்துள்ளதன் மூலம் தலைவி தமது இல்லத்தில் இளமையும், மென்மையும், பேதமையும் உடையவளாக இருந்ததால், அவள் சென்ற பாலை நிலத்தின் தன்மை குறித்து செவிலிக்கு அச்சம் ஏற்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

செவிலி உவகை (மகிழ்ச்சி)

தலைவியைக் காணச் செவிலி தலைவன் இல்லம் செல்கின்றாள். அங்கு கண்ட நிகழ்வினைக் குறித்து மகிழ்ந்து கூறியது,

“மறி இடைப் படுத்த மான் பிணை போல,

புதல்வன் நடுவணன் ஆக, நன்றும்

ஈனும் உம்பரும் பெறலருங் கிரைத்தே”

(ஐங்.401)

என்ற பாடல் வரிகளில் அன்னையே தம் குட்டி இடையே படுத்திருக்க அதன் இரு மருங்கும் படுத்திருக்கும் மானும் அதன் பிணையும் போல, தம் மகளும் மருமகனும் ஒத்த என் இணையாகக் கூடி தம் புதல்வன் மழலை கேட்டும், விளையாட்டையும் கண்டும் யாழ் இசை கேட்கும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்ததைக் கண்டு மகிழ்ந்தேன்.

முடிவுரை

தலைவி தம்மை பிரிந்து சென்றாலும் அவள் நகையோடு மகிழ்ந்து இருப்பது அவளை வளர்த்த செவிலிக்கு இன்பம் தருவதாக இருந்திருப்பதையும், மென்மைத் தன்மை கொண்ட தலைவி குழந்தைப் பருவத்தில் அழுதது பற்றியும், சுர வழியில் நடந்து சென்றபோது பாதம் தாங்காது என்று செவிலியின் மனநிலையானது நடந்ததை கற்பனையோடு எடுத்து கூறுவது அழகை என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றும் வகையில் இருந்தது. கணவனும் மனைவியும் கருத்தொரு மித்தும் ஒத்த அன்பு கொண்டும் உலகம் போற்ற வாழ்வதே இல்லறத்திற்கு அடிப்படை கடமையாகும் என்பதும் அறிந்து கொள்ளப்பட்டது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. இரவிச்சந்திரன். தி.கு., ஃப்ராய்ட், யூங், லக்கான் அறிமுகமும் நெறிமுகமும்., ப-81
2. James c coleman., psychology and Effective Behavior., P-175.
3. இரவிச்சந்திரன். தி.கு., தொல்காப்பியமும் ஃப்ராய்டியமும்., ப -123
4. ஒளவை. துரைசாமிப்பிள்ளை, ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும், சாரதா பதிப்பகம், முதற்பதிப்பு -2006.
5. ந.மு.வேங்காடசாமி நாட்டார், அகநானூறு மூலமும் உரையும், கௌராபதிப்பகம், முதற்பதிப்பு – 2019.

உரிமம்



இந்த ஆக்கம், கிரியேட்டிவ் காமன்சு அட்ரிபியூசன் 4.0 சர்வதேச உரிமத்தின் கீழ் உரிமம் பெற்றுள்ளது.